

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **J. H.**, bytem Ř. 770, B., zastoupený Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem se sídlem Aloise Krále 10, Prostějov, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. T. Bati 21, Zlín, za účasti: **I. Městys Buchlovice**, se sídlem nám. Svobody 800, Buchlovice, **II. D. Z.**, bytem Ř. 736, B., a **III. J. Z.**, bytem Ř. 736, B., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2013, č.j. KUZL 12157/2013, KUSP 77115/2012 ÚP-Ha,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 4.3.2013, č.j. KUZL 12157/2013, KUSP 77115/2012 ÚP-Ha, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 30 962 Kč k rukám Mgr. Miroslava Burgeta, advokáta se sídlem Aloise Krále 10, Prostějov, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení I. **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

V. Osoba zúčastněná na řízení II. **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

VI. Osoba zúčastněná na řízení III. **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.3.2013, č.j. KUZL 12157/2013, KUSP 77115/2012 ÚP-Ha, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu městysu Buchlovice, odboru výstavby (dále jen “stavební úřad”), tak, že byl pouze změněn název „usnesení“ na „rozhodnutí“ a dále bylo z výroku rozhodnutí stavebního úřadu vypuštěno ustanovení § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“); ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

I. Podstata věci

Stavební úřad rozhodnutím ze dne 12.10.2012, č.j. 1287/2011-21-D-Zam, zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavby „konstrukce 6 ks – voliéry pro chov exotického ptactva“ na pozemcích parc. č. 1596 a 1597 v k.ú. Buchlovice.

Žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil s tím, že důvodem zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby je rozpor předmětných staveb s územním plánem obce Buchlovice (dále jen „územní plán“). Prováděl-li stavební úřad v rámci řízení o dodatečném povolení stavby důkaz výpověďmi svědků, nemají tyto výpovědi žádný význam pro rozhodování stavebního úřadu v dané věci, neboť důvodem zamítnutí je rozpor s územním plánem.

Žalovaný uvedl, že předmětná stavba je umístěna na pozemcích, které jsou součástí plochy Bc, vymezené územním plánem jako plochy pro bydlení - individuální bydlení čisté. Jedná se o plochy nízkopodlažní zástavby s dominující funkcí individuálního bydlení v rodinných domech bez možnosti chovu drobného zvířectva. Dle regulativů územního plánu jsou na těchto plochách přípustné stavby pro individuální bydlení v rodinných domech s užitkovými zahradami, stavby pro dopravu v klidu (tj. stavby pro garážování, parkování a ostatní odstavné zpevněné plochy) a stavby nezbytné technické vybavenosti zajišťující obsluhu území. Podmíněně přípustné jsou na těchto plochách stavby individuální rekreace v rekreačních chalupách. Všechny ostatní urbanistické funkce, činnosti a zařízení, které nejsou uvedeny jako funkce, činnosti nebo zařízení přípustné nebo podmíněně přípustné, jsou pro plochy Bc dle regulativů územního plánu nepřipustné. Ani skutečnost, že v dané lokalitě chovají zvířectvo jiní obyvatelé, nemůže být důvodem k tomu, aby stavební úřad dodatečně povolil stavbu, která je umístěna v rozporu s platným územním plánem.

Závěry žalovaného nyní napadá žalobce podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že regulativy dané územním plánem jsou nezákonné. Chov drobného zvířectva na vlastním pozemku je projevem ústavního práva vlastnit majetek ve smyslu čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Pokud územní plán zcela vyloučil možnost takového chovu v určité části obce, jedná se o postup odporující zákonu a v rozporu s čl. 4 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nadto ostatní obyvatelé územní plán v tomto regulativu nedodržují, dokonce chovají hospodářská zvířata, a ze strany obce není dodržování tohoto regulativu vynucováno. To ostatně vyplynulo i z dokazování výsledkem svědků v prvostupňovém řízení. Postup stavebního úřadu a žalovaného je tedy diskriminační.

Podle žalobce je nutné zákonnost územního plánu zkoumat nikoli pouze v řízení podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), nýbrž při každé jeho aplikaci. Nelze připustit, aby po uplynutí lhůty k podání návrhu ve smyslu § 101a s.ř.s. byl aplikován nezákonný akt.

Žalobce dále namítá, že žalovaný se nezabýval jeho námitkami týkajícími se způsobu provádění dokazování a námitkou chybějícího přesného vymezení posuzovaných staveb, přitom z tohoto důvodu bylo v předchozím řízení rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno a vráceno k novému projednání.

V replice žalobce rozhojnil svoji argumentaci tak, že v daném případě existují důvodné pochybnosti o souladu územního plánu se zákonem i ústavním pořádkem, a proto je nutno tuto otázku posuzovat přímo ve stavebním řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný především poukazuje na to, že územní plán je podle § 43 odst. 5 stavebního zákona závazný pro rozhodování v území. Stavební úřad je jím ve správním řízení vázán, pokud nedošlo k jeho zrušení nebo změně. K námitce týkající se diskriminačního postupu stavebního úřadu žalovaný uvádí, že stavební úřad nemůže přihlížet k tomu, že ostatními občany není ve vztahu k chovu domácího zvířectva regulativ územního plánu respektován.

Žalovaný dále uvedl, že existuje-li určitá skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, pak s ohledem na zásadu procesní ekonomie neprovádí správní orgán další důkazy ani neshromažďuje další podklady a žádost zamítne. V daném případě nebyla splněna podmínka souladu stavby s územním plánem. Proto důkazy, které byly stavebním úřadem prováděny v rámci řízení o dodatečném povolení stavby, nemohly mít žádný vliv na rozhodování v této věci. K poukazu žalobce na nedostatečně přesné vymezení posuzovaných staveb žalovaný uvedl, že k žádosti o dodatečné schválení stavby byla přiložena projektová dokumentace, z níž vyplývá jak počet předmětných konstrukcí, tak jejich rozměry.

Žalovaný rovněž setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Průběh řízení před soudem

Zdejší soud již o žalobě jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 14.11.2014, č.j. 62 A 29/2013-85, kterým žalobu zamítl, neboť se v návaznosti na závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 17.9.2013, č.j. 1 AOs 2/2013-116, č. 2943/2014 Sb. NSS, dovedl, že regulativy, které jsou materiálně opatřením obecné povahy, lze napadnout pouze návrhem na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s.ř.s., nemohl v řízení o žalobě ve smyslu § 65 a násl. s.ř.s. zabývat otázkou zákonnosti územního plánu a v něm stanovených regulativů, konkrétně regulativu omezujícího chov drobného zvířectva v lokalitě vymezené jako plocha bydlení - čisté bydlení individuální.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudek krajského soudu zrušil.

Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 16.11.2016, č.j. 5 As 194/2014-45, v návaznosti na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13.9.2016, č.j. 5 As 194/2014-36, zdůraznil, že nelze považovat procesní postup zdejšího soudu a jeho rozsudek za správný, neboť zdejší soud měl s ohledem na skutečnost, že žalobce namítal nezákonnost aplikovaného opatření obecné povahy, žalobce nejprve vyzvat, zda zamýšlí podat žalobu proti individuálnímu aktu aplikujícímu opatření obecné povahy společně s návrhem na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části dle § 101a odst. 1 věty druhé s.ř.s. V této souvislosti ovšem Nejvyšší správní soud zdůraznil, že usnesení rozšířeného senátu ze dne 13.9.2016, č.j. 5 As 194/2014-36, překonává dosavadní judikaturu správních soudů a jak je v něm výslovně uvedeno, byl si rozšířený senát vědom také skutečnosti, že jím zaujatý výklad se může zdát poněkud překvapivým, neboť doposud nebyl použit v žádném z rozhodnutí soudu.

Zdejší soud tedy posoudil důvodnost žaloby opětovně, vázán ve smyslu § 110 odst. 4 s.ř.s. právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho rozsudku ze dne 16.11.2016, č.j. 5 As 194/2014-45.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

Namítal-li žalobce, že se žalovaný nezabýval jeho odvolací námitkou, že chybí dostatečně přesná dokumentace předmětných staveb, tedy namítal-li nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.12.2008, č.j. 8 Afs 66/2008-71), tak tuto námitku soud důvodnou neshledal. Žalovaný se touto námitkou zabýval na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí a nadto je ve správním spisu, jak byl soudu předložen, obsažena projektová dokumentace ke stavbám včetně jejich fotodokumentace. Z této dokumentace vyplynulo, že v případě stavby žalobce se jedná o 6 ocelových konstrukcí (dle

fotodokumentace obsažené ve správním spise se jedná o klece - voliéry) o rozměrech 7000x1600x2100 mm, 5000x2070x1720 mm, 4600x4200x2060 mm, 5060x4170x2060 mm, 4100x2340x2060 mm, 1500x2300x2060 mm a plechový sklad o rozměrech 3200x5200x2000 mm.

Také námitka, že se žalovaný nezabýval odvolací námitkou týkající se nesprávného a nezákonného průběhu dokazování výsledkem svědků, není důvodná. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá jednoznačný právní názor, proč se nezabýval případnými vadami dokazování; podle žalovaného byl nosným důvodem zamítnutí žádosti o dodatečné stavební povolení rozpor stavby s územním plánem a k této právní otázce nemohlo dokazování výsledkem svědků nic relevantního přinést. Taková argumentace podle zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na odvolací námitku žalobce.

Podstatou žalobní argumentace v nyní posuzované věci je argument, že se v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí má soud zabývat též otázkou, zda se rozhodnutí opírá o zákonný podklad, kterým byl v tomto případě územní plán, resp. jeho konkrétní regulativ.

V této souvislosti rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 13.9.2016, č.j. 5 As 194/2014-36, uvedl, že „*Soudní řád správní rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Prvním typem návrhu je návrh na soudní přezkum opatření obecné povahy, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen, a to ve lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Druhým typem je návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je třeba podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu, tj. ve lhůtě pro společně podávanou žalobu, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s.*“.

Žalobce k výzvě soudu, vázaného právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 16.11.2016, č.j. 5 As 194/2014-45, dne 13.1.2017 výslovně sdělil, že se žalobou v nyní posuzované věci domáhá i přezkumu části opatření obecné povahy – územního plánu obce Buchlovice – schváleného usnesením zastupitelstva obce Buchlovice č.j. 16/3/2006 ze dne 29.6.2006.

V návaznosti na takto uplatněný návrh zdejší soud rozsudkem ze dne 5.4.2017, č.j. 67 A 1/2017-47, zrušil regulativ „bez možnosti chovu drobného zvířectva“ v části 2.2.3. regulativů územního rozvoje Plochy bydlení – individuální bydlení čisté (Bc), územního plánu obce Buchlovice schváleného usnesením zastupitelstva obce Buchlovice ze dne 29.6.2006, č.j. 16/3/2006, a to ke dni vyhlášení citovaného rozsudku.

O tom, že se stavba voliér žalobce nachází v ploše vymezené územním plánem jako plocha čistého bydlení individuálního (Bc), není mezi účastníky řízení sporu. Chovem drobného zvířectva pak územní plán rozuměl maloproductní chovatelskou činností drobných hospodářských zvířat pro účely samozásobení, pokud se tak neděje podnikatelským způsobem.

Právě porušení regulativu zákazu chovu drobného zvířectva v ploše čistého bydlení individuálního (Bc) bylo jediným nosným důvodem, pro který žalovaný potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla zamítnuta žádost navrhovatele o dodatečné povolení stavby „konstrukce 6 ks – voliéry pro chov exotického ptactva“ na pozemcích parc. č. 1596 a parc. č. 1597 v k.ú. Buchlovice.

Vzhledem k tomu, že žalovaný své rozhodnutí neopřel o žádné další důvody, např. o takové, které by se zabývaly rozsahem, povahou a účelem žalobcova chovu či tím, zda je chov v souladu s požadavky stavebního zákona, zvláštních právních předpisů a jiných regulativů územního plánu (mimo již zmíněný zrušený regulativ), je jeho rozhodnutí nezákonné, neboť se opírá o část územního plánu obce Buchlovice, která byla pro nezákonnost zrušena. V intencích usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13.9.2016, č.j. 5 As 194/2014-36, je třeba poskytnout účinnou soudní ochranu právům žalobce právě v případě, kdy se individuální správní akt opírá o nezákonné opatření obecné povahy.

Soud proto rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení, a to jak před zdejším, tak před kasačním soudem. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci.

Podle obsahu soudního spisu spočívají náklady v zaplaceném soudním poplatku za žalobu, za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a za kasační stížnost v celkové výši 9 000 Kč společně s náklady zastoupení advokátem za úkony právní služby spočívajícími v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby, repliky a účasti na jednání soudu a sepsání kasační stížnosti společně s režijními paušály po 300 Kč. Na cestovném dále náleží náhrada ve výši 690 Kč za cestu ze sídla zástupce (Prostějov) na jednání soudu a zpět (celkem 120 km) dne 6.11.2014 osobním automobilem s průměrnou spotřebou 4,7 l/100 km, ve vztahu k němuž předložil zástupce kopii osvědčení o registraci. Dále žalobci náleží náhrada ztráty času za 4 půl hodiny, tj. 400 Kč, náhrada doloženého parkovného ve výši 60 Kč, společně s částkou 3 812 Kč odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 30 962 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 13 odst. 3, § 14 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), podle § 157 odst. 4 písm. b) a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění do 31.12.2015, § 4 písm. c) vyhlášky č. 435/2013 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení

průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Pokud jde o písemné podání zástupce žalobce ze dne 26.4.2017, to svou povahou není úkonem spočívajícím v písemném podání ve věci samé (§ 11 odst. 1 písm. d/ advokátního tarifu). Stejně tak pokud jde o úkony právní služby spočívající ve třech poradách s klientem, tak aby jejich náhrada šla k tíži žalovaného, musely by se tyto porady významně projevit v procesní strategii žalobce, což se nestalo. Proto žalobci náhrada za tyto úkony přiznána nebyla.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu